

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 6To/3/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2123013438
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Batisová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2123013438.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Batisovej a členov senátu Mgr. Pavla Macháča a JUDr. Rudolfa Botta, v trestnej veci obžalovaného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvalé bydlisko D. E. XXX/XX, pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného voči rozsudku Okresného súdu Trnava z 22.10.2024, č. k. 8T/45/2023-199, na verejnom zasadnutí konanom 30.09.2025 v Trnave, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. zamietá.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava (ďalej len okresný súd) rozsudkom z 22.10.2024, č. k. 8T/45/2023-199 (ďalej len napadnutý rozsudok), uznal obžalovaného A. B. (ďalej len obžalovaný) za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dňa 22.03.2023 v čase od 14:32 hodiny do 14:34 hodiny na parkovisku za budovou Obvodného oddelenia Policajného zboru Piešťany na ulici J. Záborského presne neurčeným ostrým, tvrdým predmetom, ktorý držal v ľavej ruke, najskôr v čase o 14:32 hodine prešiel naprieč lakom karosérie pravej strany vozidla a v čase o 14:34 hodine prešiel naprieč lakom karosérie ľavej strany vozidla, čím úmyselne poškodil lak na ľavých predných dverách, ľavých zadných dverách, ľavom zadnom blatníku, pravých predných dverách a pravých zadných dverách na tam zaparkovanom osobnom motorovom vozidle značky Toyota Auris, EČV: C., VIN: F., farba čierna, čím vlastníčkovi uvedeného osobného motorového vozidla A. G. H., narodenému XX.XX.XXXX, bytom I. J. X, C., spôsobil poškodením laku škodu vo výške 1.538,- Eur.

Za to obžalovanému okresný súd uložil podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 7 (sedem) mesiacov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona mu výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona sa mu určila skúšobná doba na 24 (dvadsaťštyri) mesiacov. Podľa § 50 ods. 2 Trestného zákona bola obžalovanému uložená povinnosť, aby v skúšobnej dobe podľa svojich schopností nahradil škodu spôsobenú trestným činom vo výške 1.538,- Eur poškodenému A. G. H.. Podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona mu uložil trest zhabania veci a podľa § 83 ods. 2 Trestného zákona sa vlastníkom zhabanej veci stáva štát. Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bol obžalovaný zaviazaný povinnosťou nahradiť poškodenému A. G. H. škodu vo výške 1.538,- Eur.

2. Okresný súd vykonal hlavné pojednávanie na ktorom vykonal dokazovanie výsluchom obžalovaného A. B., výsluchom poškodeného G. H., výsluchom svedkov K. L. a C. M., so súhlasom strán prečítal znalecký posudok KEU PZ, ČES: PPZ-KEU-SL-EXP-2023/1852 (č. l. 50-58), a odborné vyjadrenie k výške škody (č. l. 80), ďalej vecný dôkaz kliniec, prehraté obrazové záznamy DVD4_1, DVD4_2, DVD5, oboznámil zápisnicu o obhliadke miesta činu (č. l. 68-79) a zápisnicu o vydaní veci a záznam z 23.03.2023 (č. l. 62-63), oboznámil príkaz na odňatie veci a zápisnicu o odňatí veci (č. l. 59-60), nákresy urobené na hlavnom pojednávaní (č. l. 158-159), fotografie od poškodeného v počte 24 ks (č. l. 193), lustrácia v registri obyvateľov (RO), lustrácia v centrálnej databáze súdov (CDB), lustrácia v

centrálnej evidencii správnych deliktov a priestupkov (CESDAP), a odpis z registra trestov (RT). Okresný súd z výsledkov vykonaného dokazovania zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

3. Okresný súd v odôvodnení uviedol, že z dokazovania na hlavnom pojednávaní bola vina obžalovaného v plnej miere preukázaná vykonanými dôkazmi a to najmä s poukazom na výpoveď poškodeného H. z ktorej vyplynulo, že poškodený dňa 22.03.2023 prišiel ráno do práce na vozidle Toyota Auris, EČV: C. XXXXX, vozidlo poškodené nebolo, pretože si ho každé ráno kontroluje. Neskôr, približne o 15:00 hod., keď bol na výjazde, mu telefonoval kolega, že jeho vozidlo, teda vozidlo poškodeného, je poškodené, poškríbané z ľavej a z pravej strany. Výpoveď svedka L. potvrdila, že poškodený H. bol dňa 22.03.2023 na výjazde, na ktorom bol aj so svedkom L., a svedok L. potvrdil, že poškodenému H. vtedy telefonoval kolega M., že vozidlo poškodeného H. je celé poškríbané z pravej aj z ľavej časti. Okresný súd uviedol, že svedok L. zhodne ako poškodený H. vo svojej výpovedi uviedol, že vozidlo poškodeného v predmetný deň ráno poškodené nebolo, pretože ho videl ráno keď prišiel do práce, uvedené skutočnosti boli potvrdené aj výpoveďou svedka M.. Okresný súd uviedol, že z výpovede svedka M. vyplynulo, že dňa 22.03.2023 prišiel ráno okolo 07:00 hod. do práce, zaparkoval vedľa vozidla poškodeného, vozidlo poškodeného v tom čase poškodené nebolo, a po práci, okolo 15:00 hod. keď prichádzal k svojmu vozidlu, tak videl vozidlo poškodeného už poškodeného, videl ryhu najprv na ľavej strane, a potom aj na druhej strane. Súd uvedené výpovede posúdil tak, že poškodený H. a svedkovia L. a M., zhodne uviedli, že vozidlo poškodeného ráno poškodené nebolo (všetci traja svedkovia vozidlo poškodeného ráno videli), a neskôr, okolo 15:00 hod., už poškodené bolo - na oboch stranách vozidla boli ryhy, ktoré tam v ten deň ráno neboli; súd má na mysli to poškodenie, ktoré je predmetom konania, teda ryhy na bočných stranách vozidla.

4. Okresný súd ďalej uviedol, že poškodenie vozidla poškodeného bolo preukázané aj zápisnicou o obhliadke miesta činu, ktorej súčasťou je aj fotoalbum, a fotografiami, ktoré predložil poškodený H. na hlavnom pojednávaní. Z týchto dôkazov vyplýva, že vozidlo poškodeného Toyota Auris, EČV: C. XXXXX, bolo poškodené tak, že sa na oboch stranách vozidla nachádzajú ryhy, ktoré sú dlhé 160 cm, resp. 190 cm, a tiahnu sa naprieč časťami vozidla: ľavé predné dvere, ľavé zadné dvere, ľavý zadný blatník, pravé predné dvere a pravé zadné dvere. Ryhy sú neprerušované a nachádzajú sa vo výške približne 80 cm (od 78,5 cm až do 86,5 cm). Výšku škody spočívajúcu v poškríbaní laku vozidla mal súd za preukázanú odborným vyjadrením od (Toyota) VV AUTO Trade, s.r.o., podľa ktorého je výška škody k 22.03.2023 1.538,- Eur.

5. Okresný súd uviedol, že obžalovaný sa dňa 22.03.2023 nachádzal pri vozidle poškodeného. Poškodený H. videl obžalovaného B. kráčať od vozidla poškodeného, približne v čase 14:30 až 14:45 hod. Svedok L. rovnako videl obžalovaného B. ako kráča od vozidla poškodeného. Obžalovaný B. vo svojej výpovedi najprv uviedol, že poškodeného H. v predmetný deň stretol, ale presne neuviedol, či prechádzal okolo vozidla poškodeného Toyota Auris („nespomínam si okolo akých áut som prechádzal.“). Neskôr sa ku kamerovým záznamom, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní, vyjadril tak, že „v daný čas na danom mieste som bol, prechádzal som a je tam vidieť, ako sa v medzere vyhýbam medzi autami.“, čo okresný súd posúdil tak, že obžalovaný B. týmto vyjadrením potvrdil skutočnosť, že na kamerových záznamoch sa nachádza on, pričom na kamerových záznamoch je zaznamenaný pohyb obžalovaného B. popri vozidle poškodeného Toyota Auris. Uvedená skutočnosť, že na záznamoch ide o obžalovaného B., napokon vyplýva aj z porovnania oblečenia, ktoré mala osoba na kamerovom zázname, s oblečením, ktoré opísal poškodený H. a rovnako aj obžalovaný B., pričom v oboch prípadoch ide o totožný opis.

6. Okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal okresný súd za preukázané, že práve úmyselným konaním obžalovaného B. došlo k poškodeniu vozidla poškodeného H.. Okresný súd uviedol, že rozhodujúce boli v tomto smere kamerové záznamy, ktoré zachytávajú konanie obžalovaného B.. Z kamerových záznamov podľa názoru okresného súdu jednoznačne vyplýva, že obžalovaný B. kráča smerom k vozidlu poškodeného, počas chôdze pohybuje rukami striedavo ľavá a pravá ruka popri tele, a keď príde k vozidlu poškodeného, zmení držanie tela a tento pohyb rúk, a následne, keď už prejde okolo vozidla poškodeného, opätovne pohybuje rukami striedavo ľavá a pravá ruka popri tele. Tento striedavý pohyb je vlastný osobe keď kráča, a práve zmena tohto pohybu, kedy sa ruky dostanú do stabilnejšej polohy, svedčí o tom, že obžalovaný B. jednou rukou tlačí na vozidlo a druhú má v tom čase v stabilnej polohe, a keď prejde za vozidlo poškodeného a prestane jednou rukou tlačiť, ruky sa vrátia do pôvodného pohybu popri tele tak ako boli pri chôdzi. Okresný súd uviedol, že na videu DVD4_1.avi obžalovaný ľavou rukou tlačí k vozidlu poškodeného a túto ruku ťahá, a pravú ruku má akoby pred telom v nemennej stabilnej polohe, a neskôr, keď prejde za vozidlo, začína s pravou rukou opäť hýbať. Na danom videu je zaznamenaný pohyb obžalovaného popri pravej strane vozidla (z pohľadu vodiča), a na

videu DVD4_2.avi je naopak zaznamenaný pohyb obžalovaného popri ľavej strane vozidla (z pohľadu vodiča), pričom na tomto videu dokonca vidno, ako sa telom natočí trochu do ľavej strany a ľavú ruku dá trochu od tela smerom k vozidlu poškodeného, čím na toto vozidlo tlačí a ruku akoby ťahá. Práve táto zmena pohybu rúk obžalovaného podľa názoru okresného súdu svedčí o tom, že práve vtedy obžalovaný poškodzuje vozidlo poškodeného, pretože takýto pohyb rúk, resp. takáto stabilná poloha rúk, je vlastná tomu, keď osoba rukou tlačí na iný predmet. Okresný súd ďalej poukázal, že priamy kontakt medzi vozidlom poškodeného a obžalovaným, resp. predmetom, ktorý obžalovaný držal v ruke, a ktorým poškodil vozidlo poškodeného, zaznamenaný síce nie je, ale okresný súd nemal dôvodné pochybnosti o tom, že na kamerových záznamoch je zaznamenaný obžalovaný práve v čase, keď vozidlo poškodzuje. Okresný súd poukázal aj na výpoveď svedka M., ktorý okrem iného uviedol aj to, že ryhy boli čerstvé, a že „ryha mala ešte tzv. takú pavučinku, keď odvrstvíte vrstvu laku, tak on urobí takú ako pavučinku, takú čiaročku“, čo okresný súd posúdil ako podporný dôkaz k tomu, že ryhy boli spôsobené len nedávno, t. j. v ten deň. Svedok M. sa vyjadril, že nie je odborník na posudzovanie laku, avšak ako príslušník polície má podľa názoru okresného súdu dostatočné skúsenosti na to, aby toto jeho vyjadrenie bolo relevantné. 7. Okresný súd na záver uviedol, že na základe daných skutočností neuveril obrane obžalovaného, v zmysle ktorej obžalovaný poprel, že by úmyselne poškodil vozidlo poškodeného. Obžalovaný napokon aj pripustil, že by on vozidlo mohol poškriabať, ale doplnil, že to by bolo nevedome, resp. neúmyselne („Ak sa aj niečo stalo, mohol som si to nevšimnúť.“ alebo „ak sa niečo stalo, tak sa to stalo omylom, ako som prechádzal a že som si to neuvedomil.“ alebo „otázka: mohlo sa to stať prechádzaním, ale nie som si toho vedomý. Odpoveď: mohlo sa to stať prechádzaním, ale nie som si toho vedomý.“). Na základe vyššie uvedených dôkazov mal okresný súd za preukázané, že zo strany obžalovaného išlo o úmyselné konanie. Okresný súd ďalej uviedol, že pokiaľ obžalovaný tvrdil, že „sa na spomínaných kľúčoch, ani na žiadnom klinci ani na žiadnych osobných veciach nenašli stopy, ktoré by ma spájali s týmto skutkom“, tak túto skutočnosť premietol aj do skutkovej vety v tom zmysle, že išlo o presne neurčený predmet. Z vykonaného dokazovania nebolo možné jednoznačne ustáliť, aký predmet obžalovaný použil (či klinec, kľúče alebo iný predmet), avšak z kamerových záznamov a z povahy poškodenia vyplýva, že predmet použitý bol. Vzhľadom na kvalitu kamerových záznamov a skutočnosť, že priamy kontakt medzi týmto predmetom a vozidlom poškodeného nie je na kamerových záznamoch vidieť, nemožno presne určiť, o aký predmet išlo. Táto skutočnosť však nespochybňuje záver, že to bol práve obžalovaný, ktorý vozidlo poškodeného poškodil, a to bližšie neurčeným predmetom.

8. Okresný súd uviedol, že v prípade obžalovaného B. sa jednalo o úmyselné konanie, ktoré vyplýva z charakteru poškodenia, pretože dlhé (viac ako 160 cm) a neprerušované ryhy, a to dokonca na oboch stranách vozidla, jednoznačne svedčia o úmyselnom konaní, a úmysle obžalovaného B. takéto poškodenie spôsobiť. Ak by malo ísť o nevedomé, resp. neúmyselné konanie, tak ak by aj došlo k poškriabaniu laku vozidla (napr. obtrením o vozidlo), tak takéto poškriabanie by bolo výrazne kratšie a ryha ním spôsobená by rozhodne nemala viac ako 1,5 metra, a najmä, neboli by poškodené obidve strany vozidla v podstate rovnakým spôsobom (neprerušované ryhy podobnej dĺžky a nachádzajúce sa v podobnej výške). Skutočnosť, že ide o dve ryhy na oboch stranách vozidla, že ide o ryhy dlhšie ako 1,5 metra, a že sa obidve ryhy nachádzajú v porovnateľnej výške, tak všetky tieto skutočnosti svedčia o úmyselnom konaní, pretože neúmyselné alebo náhodné konanie by nevedlo k takýmto rozsiahlejším a porovnateľným poškodeniam.

9. Okresný súd sa venoval aj tzv. materiálnemu korektívu pri prečine kde konštatoval, že znak prečinu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona je daný tým, že obžalovaný sa pred skutkom už opakovane dopustil trestnej činnosti, a napriek tejto skúsenosti sa opätovne dopustil trestného konania, a to úmyselného konania, ktorým spôsobil škodu zjavne vyššiu oproti hranici 700 Eur, a to voči osobe, ktorú poznal, a o ktorej z kontextu jeho výpovede (napr. „V danom prípade, v ktorom uvádza pán H., že ma pozná z prípadu pytliactva, ako uvádza v záverečnej reči prokurátora, tak by som chcel uviesť, že zavádza, nakoľko vtedy rovnako nebol som nijako predvedený, hľadali ma tieto osoby u matky v obchode, rovnako obťažovali moju matku a k tomu prípadu by som chcel dodať..“) t. j. vedel, že je príslušníkom policajného zboru. Z týchto dôvodov okresný súd dospel k záveru, že závažnosť činu nie je nepatrná.

10. K uloženému trestu okresný súd uviedol, že pri úvahe nad druhom a výmerou trestu zohľadnil trestnú a priestupkovú minulosť obžalovaného. Aj keď sa pri predchádzajúcich odsúdeniach na obžalovaného hľadí, akoby nebol odsúdený, čo je dôvodom, prečo súd nekonštatoval priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. m) Trestného zákona (bol už za trestný čin odsúdený), tak tieto odsúdenia je možné zohľadniť na účely rozhodovania o treste, pretože z nich možno zistiť, či obžalovaný má alebo nemá sklony k protiprávnemu konaniu. Skutočnosť, že obžalovaný bol už v minulosti tri krát odsúdený, z toho dva krát za násilnú trestnú činnosť, pričom tieto odsúdenia sú za dlhšie časové obdobie od roku 2009 do roku 2017, v spojení s 9 záznamami za priestupky za obdobie necelých 2 rokov (čo okresný súd

posúdil ako vyššiu intenzitu priestupkového konania) odôvodňuje záver, že obžalovaný má sklony k páchaniu protiprávneho konania, a u obžalovaného nejde len o ojedinelé vybočenie z inak riadneho života. Okresný súd v neprospech obžalovaného zohľadnil jeho nekritický postoj k trestnej činnosti, čo svedčí o neprijatí zodpovednosti za svoje konanie, a tiež jeho postoj k vzniknutej škode a poškodenému, v zmysle ktorého obžalovaný odmietal akúkoľvek náhradu škody. Okresný súd uviedol, že účel trestu zabezpečí u osoby obžalovaného len trest odňatia slobody, pretože alternatívny trest by bol neprimerane mierny a nevedol by k náprave obžalovaného, a preto obžalovanému ukladal trest odňatia slobody, a to vo výmere 7 mesiacov. Okresný súd poukázal aj na dlhší časový odstup (najmenej 6 rokov) od prechádzajúcich odsúdení, ako aj povahu trestnej činnosti, v zmysle ktorej nešlo o konanie proti životu a zdraviu, ale „len“ o konanie proti majetku, ktoré sa týkalo skôr vizuálneho poškodenia vecí a nie jej funkčnosti, a tieto skutočnosti viedli okresný súd k záveru, že výkon trestu odňatia slobody je možné podmienene odložiť, nakoľko tieto skutočnosti zakladajú dôvody pre takýto postup v zmysle § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona.

11. Okresný súd k výroku o ochrannom opatrení uviedol, že v súlade s § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona uložil zhabanie vecí, a to 1 ks kovový kliniec, pretože to vyžaduje bezpečnosť ľudí a majetku, nakoľko ide o vec, ktorá môže ohroziť alebo poškodiť zdravie ľudí a majetok. Okresný súd neukladal trest prepadnutia vecí, pretože s poukazom na § 60 ods. 4 Trestného zákona nemal bez dôvodných pochybností za preukázané, že táto vec patrí obžalovanému. Podľa zápisnice o vydaní vecí zo dňa 23.03.2023 túto vec síce vydal obžalovaný, ale v rámci vyjadrenia k tomuto dôkazu výslovne uviedol, že ten kliniec nie je jeho a skutočnosť, že obžalovaný s vecou disponoval, ešte neznamená, že vec aj vlastnil.

12. K výroku o náhrade škody okresný súd uviedol, že obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému škodu vo výške 1.538,- €, pretože z vykonaného dokazovania mal za preukázané, že práve obžalovaný spôsobil poškodenému majetkovú škodu tým, že poškodil motorové vozidlo Toyota Auris, EČV: C., ktoré vlastní poškodený, pričom výšku škody mal okresný súd za preukázanú odborným vyjadrením od (Toyota) VV AUTO Trade, s.r.o., a zároveň výška škody je aj súčasťou popisu skutku uvedeného vo výroku rozsudku. Z výsluchu obžalovaného a z výsluchu poškodeného mal okresný súd zároveň za preukázané, že poškodený si nárok na náhradu škody riadne a včas uplatnil, a že ku dňu rozhodovania okresného súdu obžalovaný poškodenému škodu nenahradil, a to ani čiastočne, a že poškodený si nárok na náhradu škody voči obžalovanému v civilnom konaní neuplatnil, a vec neriešil ani vo vzťahu k poisťovni. Na základe týchto skutočností okresný súd rozhodol o nároku na náhradu škody v zmysle § 287 ods. 1 Trestného poriadku v prospech poškodeného.

13. Po vyhlásení rozsudku na hlavnom pojednávaní a poučení o opravnom prostriedku sa prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len prokurátor) a poškodený vzdali práva na podanie odvolania voči všetkým výrokom a obžalovaný podal ihneď odvolanie voči všetkým výrokom ako aj voči konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

14. Obžalovaný odôvodnil podané odvolanie prostredníctvom svojho obhajcu Mgr. Ing. Mariána Galbavého (ďalej len obhajca) písomným podaním doručeným okresnému súdu 26.11.2024.

14.1. Obhajca v odôvodnení uviedol, že odvolanie podáva voči napadnutému rozsudku v celom rozsahu, t. j. proti výroku o vine, výroku o treste ako aj konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo.

14.2. Obhajca argumentoval tým, že v danej trestnej veci bolo nezákonné vedenie prípravného konania a nezákonné obmedzenie osobnej slobody obžalovaného. Obhajca poukázal, že v danom prípade sa jedná o inkvizitívny proces, pretože zo skúmania objektívnej pravdy sa stal nástroj na vytváranie teórií o správnosti záveru, že konkrétny obžalovaný spáchal konkrétny trestný čin. Už v okamihu podania trestného oznámenia poškodeným bola priamo prezumovaná vina obžalovaného a poškodený ho udal iba na základe toho, že ho obžalovaný v ten istý deň pozdravil pri služobnom aute, a preto poškodený dedukoval spáchanie trestného činu. Je nepochybné, že OČTK v danej veci konali expresne rýchlo a promptne, čo je vzhľadom na súčasný stav v policajnom zbore neobvyklé. OČTK sa od začiatku trestného konania zamerali na usvedčenie obžalovaného a nie na vyšetrovanie spáchaného skutku. V danom prípade je zrejmá zaujatosť poškodeného voči obžalovanému, ktorú obhajoba odôvodňuje úškrnom obžalovaného voči poškodenému. Obhajoba taktiež poukazuje na rýchle zadováženie rozsiahlych kamerových záznamov zo susednej budovy na základe ktorých bola vina obžalovaného dedukovaná. Taktiež na úkon obhliadky miesta činu bol zo strany OČTK obžalovaný privolaný prostredníctvom telefonického hovoru od policajta a nebol riadnym spôsobom predvolaný o realizácii úkonu. Obhajca poukazuje, že iba pár hodín po údajnom poškodení vozidla OČTK vydali viacero uznesení, zadovážili do spisu kamerové záznamy, vypočuli poškodeného a vydali príkaz na zadržanie a obmedzenie osobnej slobody obžalovaného. Obhajoba taktiež zastáva názor, že zaistený

klinec obžalovanému podhodili OČTK medzi jeho osobné veci a obžalovaný nemá vedomosť o jeho pôvode.

14.3. Obhajca k prípustnosti kamerových záznamov uviedol, že je nesporné, že kamerové záznamy sú nezákonným dôkazom, t. j. nemožno na ne prihliadať v zmysle dodržiavania doktríny tzv. ovocia z otráveného stromu. Kamerové záznamy majú zaznamenávať dvor Technického a skúšobného ústavu Piešťany, a. s. a zachytávajú aj parkovisko umiestnené na pozemku mesta Piešťany. Obhajca poukázal, že v zmysle zákona o ochrane osobných údajov vyplýva, že monitorovanie priestorov sa môže vzťahovať iba na objekty prevádzkovateľa, a preto nie je Technický skúšobný ústav oprávnený spracúvať osobné údaje dotknutých osôb v rozsahu snímania verejného priestranstva. Na základe uvedeného obhajca poukázal, že zadovážené kamerové záznamy sú nezákonným dôkazom a okresný súd nemal pri rozhodovaní na takýto dôkaz vôbec prihliadať.

14.4. Obhajca ďalej poukázal, že v danej trestnej veci absentuje vypracovanie ďalších znaleckých posudkov čo považuje za hrubé zanedbanie povinností riadne objasniť vec zo strany OČTK. V danej trestnej veci mal byť pohyb obžalovaného analyzovaný znalcom z odboru Kriminologická antropológia, konkrétne Forezná biomechanika, pretože nie je zrejme z akého dôvodu nebol zmienený znalecký posudok zadovážený.

14.5. Obhajca ďalej uviedol, že závery uvedené v rozsudku považuje za absolútne neprípustné. Okresný súd sa iba nekriticky stotožnil s názorom prokuratúry a nezohľadnil závažné procesné pochybenia. Okresný súd konštatoval vinu u obžalovaného na základe zjavne nezákonného kamerového záznamu. Vinu obžalovaného nemožno dedukovať z jeho pohybu okolo motorového vozidla poškodeného, pretože skutočnosť, že sa v rozhodnom čase mohol obžalovaný nachádzať pri motorovom vozidle poškodeného, ešte nenaplnia obligatórne znaky trestného činu. Ak súd nemal dostatok dôkazov na preukázanie spáchania skutku obžalovaným, mal ho spod obžaloby oslobodiť.

14.6. Vzhľadom na uvedené skutočnosti obžalovaný navrhol, aby krajský súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu podľa § 321 ods. 1 písm. a) až písm. f) Trestného poriadku a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obžalovaného podľa § 285 písm. a), písm. b), písm. c) Trestného poriadku oslobodí spod obžaloby alebo podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vráti vec okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol.

15. Prokurátor sa k písomne odôvodnenému odvolaniu obžalovaného žiadnym spôsobom nevyjadril.

16. Spisový materiál bol krajskému súdu riadne predložený na rozhodnutie o odvolaní obžalovaného 10.01.2025.

17. Za účelom prejedania odvolania obžalovaného nariadil krajský súd termín verejného zasadnutia na 30.09.2025, ktorého sa zúčastnil prokurátor krajskej prokuratúry, obžalovaný a jeho obhajca.

18. Dokazovanie krajský súd na verejnom zasadnutí nedoplňal, nakoľko strany nemali návrhy na doplnenie dokazovania. V rámci konečných návrhov prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že napadnutý rozsudok považuje za správny, zákonný vo vzťahu ku všetkým jeho výrokom, preto podané odvolanie navrhuje ako nedôvodné zamietnuť podľa § 319 Trestného poriadku. Obhajca obžalovaného uviedol, že v zmysle dôvodov uvedených v písomnom odôvodnení odvolania žiadajú, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu podľa § 321 ods. 1 písm. a) až písm. f) Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a obžalovaného spod obžaloby oslobodil alebo alternatívne po zrušení vec vrátil na prejednanie súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol. Obžalovaný uviedol, že sa stotožňuje s návrhom jeho obhajcu.

19. Podľa § 315 Trestného poriadku, o odvolaní proti rozsudku okresného súdu rozhoduje krajský súd. O odvolaní proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu rozhoduje najvyšší súd.

Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku, odvolací súd zruší napadnutý rozsudok a vec vráti súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, ak zistí, že

a) súd rozhodol v nezákonnom zložení,

b) obžalovaný nemal obhajcu, hoci išlo o prípad povinnej obhajoby, alebo

c) hlavné pojednávanie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky.

Podľa § 317 ods. 1 Trestného poriadku, ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im

predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

20. Krajský súd ako súd odvolací na podklade podaného odvolania preskúmal napadnutý rozsudok a zistil, že odvolanie podal obžalovaný ako oprávnená osoba, v zákonom stanovenej lehote a proti výroku, proti ktorým je tento opravný prostriedok prípustný. Následne s poukazom na ustanovenie § 317 ods. 1 Trestného poriadku krajský súd preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého výroku o vine, výroku o treste, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

21. Možno tiež pripomenúť, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria vzájomnú jednotu, preto je nadbytočné, aby krajský súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery okresného súdu. Tiež platí, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument odvolateľa, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý sa preskúma v odvolacom konaní.

22. Súčasne je potrebné pripomenúť, že v trestnom konaní nie sú súdy povinné dať odpoveď na všetky námietky uplatnené obžalovaným, ale len na tie, ktoré sú kľúčové pre posúdenie veci v otázke viny. Inak vyjadrené, súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je právo obžalovaného na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Konajúci súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov trestnej veci uvádzaných obžalovaným. Krajský súd je toho názoru, že rozsudok okresného súdu v spojení s rozhodnutím krajského súdu takéto odpovede obžalovanému poskytli.

Ku výroku o vine a konaniu, ktoré mu predchádzalo

23. Pokiaľ ide o konanie, preskúmaním obsahu spisového materiálu krajský súd zistil, že okresný súd dodržal všetky ustanovenia zákona viažuce sa ako k príprave a začiatku, tak aj k priebehu hlavného pojednávania. Ani v procese dokazovania sa žiadneho procesného pochybenia okresný súd nedopustil, keď na hlavnom pojednávaní zákonným spôsobom vykonal všetky dôkazy, ktoré boli potrebné na spravodlivé a zákonné rozhodnutie v merite veci. Tieto dôkazy následne vyhodnotil individuálne a v ich súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a dospel k správnej závere, že sa skutok stal a spáchal ho obžalovaný ako trestne zodpovedný páchatel'. Následne v odôvodnení napadnutého rozsudku okresný súd v súlade s ustanovením § 168 ods. 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Krajský súd je toho názoru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku je v tomto smere presvedčivé a spĺňa kritériá predpokladané v ustanovení § 168 ods. 1 Trestného poriadku, nemá voči odôvodneniu napadnutého rozsudku podstatné výhrady, preto naň odkazuje bez potreby na tomto mieste príslušné argumenty detailne opakovať.

24. Možno len v stručnosti zhrnúť, že o spáchaní skutku obžalovaným v danom mieste a čase nemal ani krajský súd najmenšie pochybnosti. Kľúčovými dôkazmi v tomto smere je výpoveď poškodeného H. a taktiež aj výpovede osôb svedkov L., M., a najmä kamerové záznamy, ktoré zachytávajú pohyb obžalovaného okolo poškodeného motorového vozidla. Okresný súd správne v odôvodnení napadnutého rozsudku po obsahovej stránke všetky dôkazy nielen podrobne rozviedol, ale ich aj správne vyhodnotil. Aj krajský súd týchto svedkov považoval za vierohodných a ich výpovede za pravdivé, nakoľko vzájomne korešpondovali, dopĺňali sa a boli v súlade aj s inými dôkazmi.

25. Obžalovaný namietal prostredníctvom svojej obhajkyne skutočnosť, že okresným súdom uvádzané skutkové zistenia sú nesprávne a v rozpore s obsahom vykonaných dôkazov, ktoré okresný súd žiadnym spôsobom nezodpovedal. Krajský súd považuje k uvedenej skutočnosti tvrdenej obhajobou uviesť, že z vykonaného dokazovania evidentne vyplýva, že skutok je jednoznačne preukázaný, konanie obžalovaného, že spôsobil poškodenie motorového vozidla bolo jednoznačne preukázané. Aj z jednotlivých svedeckých výpovedí a najmä prehratých kamerových záznamov vyplynula skutočnosť, že obžalovaný spáchal predmetný skutok uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

26. Obhajoba namietala v podanom odvolaní najmä skutočnosť, že pri ustálení skutkového stavu okresný súd vychádzal zo zabezpečeného kamerového záznamu na ktorom bol zaznamenaný pohyb obžalovaného okolo poškodeného motorového vozidla, t. j. bol tam zaznamenaný priebeh skutkové deja. Obhajoba namietala najmä legalitu predmetného kamerového záznamu a jeho použiteľnosť

v trestnom konaní. K uvedenej skutočnosti krajský súd považuje za potrebné uviesť, že okresný súd postupoval zákonným spôsobom pri prehratí predmetného kamerového záznamu. Ohľadom identifikácie kamerového záznamu je potrebné uviesť, že tento kamerový záznam bol zabezpečený zákonným spôsobom do trestného konania. Na základe uvedených skutočností krajský súd považuje za bezpredmetné námietky obhajoby ohľadom identifikácie zdroja kamerového záznamu, pretože predmetný kamerový záznam bol poskytnutý OČTK. Okresný súd sa správne vysporiadal so zákonnosťou predmetného dôkazu a zákonným spôsobom prehral kamerový záznam. Krajský súd sa nestotožnil s námietkou obhajoby, že predmetný kamerový systém nemôže snímať a nie je oprávnený spracúvať osobné údaje dotknutých osôb v rozsahu snímania verejného priestranstva, pretože v trestnom konaní sa nemôže iná osoba domáhať beztrestnosti s odkazom na porušenie práva, ak táto osoba sama porušila oprávnené záujmy inej osoby chránené trestným zákonom, pretože ochrana jej súkromia končí tam, kde začína ochrana súkromia a oprávnených záujmov druhej osoby. Krajský súd k uvedenému považuje za potrebné zdôrazniť, že predmetnú otázku použiteľnosti kamerového záznamu riešil aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 5Tdo/14/2021 zo dňa 26.07.2021, v ktorom uviedol, že ak kamerový záznam je súčasťou vyšetrovacieho spisu a bol v súlade s § 270 ods. 2 Trestného poriadku na hlavnom pojednávaní prehratý jedná sa o zákonný dôkaz. Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej uviedol, že na priemyselnú kameru viditeľne umiestnenú pred obchodným domom sa nevzťahuje právny režim § 114 ods. 6 Trestného poriadku. Alebo povedané inak, záznam z priemyselnej kamery nespadá do režimu zabezpečovania informácií v zmysle § 114 Trestného poriadku, a preto nie je možné od orgánov činných v trestnom konaní požadovať jeho prepis podľa § 114 ods. 6 Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky tu rozlíšil utajený (skrytý) spôsob získavania informácií štátnymi orgánmi prostredníctvom využívania inštitútov ako napríklad vyhotovovanie obrazových, zvukových alebo obrazovo-zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku, ktorý upravujú ustanovenia Trestného poriadku a využívanie záznamov z priemyselných kamier, pre ktoré je charakteristické, že nejde o utajený spôsob ich využitia (práve naopak, takéto miesta obsahujú upozornenie, že priestor je monitorovaný kamerovým systémom) a ktorých možné využitie nereguluje Trestný poriadok. Z hľadiska posudzovania zákonnosti záznamu z priemyselnej kamery v trestnom konaní teda nie sú vôbec aplikovateľné ustanovenia Trestného poriadku upravujúce zabezpečovanie informácií (§ 113 Trestného poriadku a nasl.), pričom v trestnom konaní je nevyhnutné len to, aby spis obsahoval údaj o tom ako bol takýto záznam z priemyselnej kamery získaný (spravidla na podklade postupu podľa § 3 ods. 1 Trestného poriadku), aby bol v celosti založený v spise (a bol tak dostupný procesným stranám a následne aj súdu), ako aj údaj o tom, odkiaľ bol takýto záznam získaný. Krajský súd uvádza, že na základe uvedeného bol okresným súdom zákonným spôsobom prehratý predmetný kamerový záznam, a preto považuje námietky obhajoby ohľadom nezákonnosti vykonaného úkonu za bezpredmetné. Krajský súd považuje postup okresného súdu za lege artis, ktorý správnym spôsobom vykonal zadované kamerové záznamy. Okresný súd pri ustálení skutkového deja správne vyhodnotil všetky skutočnosti zistené z prehratých kamerových záznamov. Krajský súd ohľadom použiteľnosti kamerových záznamov uvádza, že predmetné kamerové záznamy získali OČTK bez akéhokoľvek náznaku zlomyseľnosti či úskoku, pričom vyššie uvedené námietky obhajoby ohľadom pôvodu prípadne identifikácie zdroja kamerového záznamu nemožno označiť za nezákonné dôkazy vyplývajúce z doktríny „ovocia z otráveného stromu“, ktoré by znamenali nepoužiteľnosť tohto dôkazného prostriedku. Podľa názoru krajského súdu okresný súd správne zákonným spôsobom vykonal tento dôkazný prostriedok – kamerový záznam a správnym spôsobom všetky okolnosti z neho plynúce zaradil

do štruktúry procesne použiteľných dôkazov a následne tieto informácie hodnotil

ako každý iný dôkaz použiteľný v trestnom konaní. Na základe uvedeného krajský súd neprijal namietané argumenty obžalovaného ohľadom použiteľnosti kamerových záznamov.

27. Obhajoba v podanom odvolaní namietala skutočnosť, že v danej trestnej veci sa jedná o inkvizičný proces, pretože zo skúmania objektívnej pravdy sa stal nástroj na vytváranie teórií o správnosti záveru, že konkrétny obžalovaný spáchal konkrétny trestný čin. Už v okamihu podania trestného oznámenia poškodeným bola priamo prezumovaná vina obžalovaného. Krajský súd na uvedené námietky obhajoby považuje za potrebné uviesť, že prípravné konanie a taktiež aj súdne konanie prebiehali zákonným spôsobom a v žiadnom štádiu trestného konania ako celku krajský súd nevzhliadol obhajobou prezentovaný inkvizičný proces. Krajský súd považuje tvrdenia obhajoby o expresne rýchlom trestnom konaní za účelové.

28. Ďalšia námietka obžalovaného sa týkala skutočnosti, že v danej trestnej veci mal byť pribratý znalec z odboru Kriminologická antropológia, konkrétne Forezná biomechanika, ktorý by analyzoval pochyb chodca na predmetných kamerových záznamoch. Krajský súd uvedenú odvoláciu námietku

považuje za nadbytočnú, pretože vykonanými dôkazmi v celom trestnom konaní boli zabezpečené všetky dôkazy, ktoré v dostatočnej miere preukazujú priebeh skutku. Krajský súd poukazuje, že ak obžalovaný v postavení obvineného považoval za potrebné vypracovanie ďalších znaleckých posudkov, mohol počas prípravného konania navrhovať vykonanie znaleckého skúmania, čo však neučinil, a preto tvrdenia obhajoby ohľadom hrubého zanedbania povinností OČTK pri objektívnom objasňovaní veci považuje krajský súd za účelové nezakladajúce sa za relevantných skutočnostiach.

29. Pokiaľ ide o hodnotenie dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaného. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (porovnaj R 53/1992). Krajský súd tiež v súvislosti s hodnotením vykonaných dôkazov opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2015, sp. zn. 4Tdo/36/2015).

30. Z prezentovaných dôvodov považoval krajský súd odvolacie námietky obžalovaného smerujúce proti rozsahu dokazovania, spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov a z neho plynúcich skutkových zistení, ktoré okresný súd premietol v skutkovej vete výroku o vine napadnutého rozsudku, za nedôvodné. Možno pripomenúť v tomto smere, že právo na spravodlivý proces neznamená právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

K právnej kvalifikácii skutku

31. Pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutku, okresný súd zistený skutkový stav správne právne posúdil ako prečin poškodzovanie cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona. Krajský súd poukazuje, že okresný súd precizoval a správne upravil čiastočne skutkovú vetu obžaloby, keď doplnil skutočnosť, že predmet, ktorým obžalovaný spôsobil predmetné poškodenia je presne neurčeným predmetom. Okresný súd predmetné cizelovanie skutkovej vety odôvodnil tým, že ani na kľúčoch obžalovaného ani na zaistenom klinci neboli zaistené stopy. Krajský súd sa v plnom rozsahu stotožnil s postupom okresného súdu.

32. Krajský súd taktiež poukazuje, že okresný súd sa správne vysporiadal s otázkou skúmania materiálneho korektívu podľa § 10 ods. 2 Trestného zákona ohľadom vyvodenia trestnej zodpovednosti v prejednávanej prípadne, kde správne uviedol, že vzhľadom na následok spôsobený trestným činom je možné dospieť k záveru, že závažnosť činu uvedeného v skutkovej vete je vyššia ako nepatrná, čo použitie materiálneho korektívu vylučuje, a preto konanie tak bolo treba definovať ako prečin.

K uvedenému krajský súd považuje za potrebné uviesť, že skutok spáchaný obžalovaným jednoznačne preukazoval stupeň závažnosti činu vyšším spôsobom ako nepatrným a evidentne sa jedná o trestný čin spadajúci do trestnoprávnej zodpovednosti.

33. Ohľadom modifikácie skutkovej vety krajský súd uvádza, že okresný súd správnym spôsobom reflektoval na skutočnosti, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, tým spôsobom, že čiastočne upravil skutkovú vetu obžaloby v tom kontexte, že doplnil špecifikáciu predmetu použitého na spáchanie trestného činu, a preto okresný súd na danú skutočnosť reflektoval a premietol to aj do skutkovej vety napadnutého rozsudku oproti podanej obžalobe. Krajský súd v tejto súvislosti pripomína, že okresný súd musí skutok uvedený v obžalobe prejednať vždy v celom rozsahu, pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré prípadne aj oproti obžalobe modifikuje, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku.

34. Totožnosť skutku znamená jeho zhodnosť, identitu, vyžaduje skúmanie, či sa trestné konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete toho istého skutkového deja, preto musí byť skutok, pre ktorý je obžalovaný trestne stíhaný, presne označený s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne s uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To ale neznamená, že musí ísť od začiatku trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j. že v uznesení o vznesení obvinenia, v obžalobe a v rozsudku sa musí skutkový dej úplne rovnako popisovať, pretože vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania, teda aktivitou orgánov činných v trestnom konaní i súdu získané poznatky o skutočnosti sa môžu zmeniť. Niektoré skutočnosti môžu odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť a iné sa môžu upresniť. Krajský súd zároveň poukazuje na tú skutočnosť, že ak sa menia len okolnosti týkajúce sa miesta a času spáchania činu, rozsahu následkov, spôsobu vykonania činu alebo forma zavinenia, ale je zachovaná podstata skutku, t. j. samotné konanie alebo následok, ktorý bol týmto konaním spôsobený, je zachovaná totožnosť skutku (pozri rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Tz 109/95).

K výroku o treste všeobecne

35. Pokiaľ ide o výrok o treste, krajský súd na úvod považuje za potrebné pripomenúť niektoré teoretické východiská rozhodné pre ukladanie trestu.

36. Pri úvahách o druhu a výmere trestu postupuje každý súd v zmysle zásad a kritérií rozhodných pre ukladanie trestov uvedených v ustanovení § 34 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona, podľa ktorých trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov, trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

37. Trest ako taký je právnym následkom trestného činu a preto musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Úmernosť trestu okrem iného určujú aj pohnútky páchatel'a a možnosti jeho nápravy. Úsudok o možnosti nápravy páchatel'a si súd vytvára z veľkej časti už na základe hodnotenia povahy a závažnosti spáchaného trestného činu (t. j. či ide o prečin, zločin, obzvlášť závažný zločin) pri náležitom zhodnotení osoby páchatel'a. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje záujmom spoločnosti, štátu a členom spoločnosti pred útokmi páchatel'ov trestných činov a výchovným pôsobením na ostatných členov spoločnosti.

38. Trest je aj jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona, čím je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t. j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, jednak prvkom donútenia (represia), ale tiež prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste, pričom treba mať na zreteli dôležitosť vzájomného pomeru medzi trestnou represiou a prevenciou. Trestný zákon vychádza z myšlienky, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a pred ich páchatel'mi.

39. Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu, tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti. Trest samozrejme musí vyjadrovať aj

morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Inak povedané musí vyjadrovať spoločenské odsúdenie, negatívne ohodnotenie páchatel'a a jeho činu, tak právne, ako aj etické.

40. V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá fakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a intenzita trestu musia byť súdom v každom konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu.

41. Neprimerane prísne (ale, samozrejme, i neprimerane mierne) tresty pôsobia škodlivo na páchatel'a i spoločnosť. U verejnosti môžu neprimerané tresty vyvolať súcit s páchatel'om či ohroziť jej dôveru v spravodlivé rozhodovanie súdu, či jej dôveru v súdnu moc ako celok. U páchatel'a neprimerane prísne tresty vedú k zatrpknutosti, pretože takéto tresty páchatel' oprávnene nemôže považovať za spravodlivé. Páchatel' je súdom odsudzovaný za nespravodlivosť (bezprávie), ktorú trestným činom spáchal, a preto má právo očakávať spravodlivosť zo strany súdu. Primeranosť trestu je zároveň nevyhnutým predpokladom dosiahnutia výchovných účinkov trestu, keďže nevyhnutným predpokladom prevýchovy páchatel'a je jeho akceptovanie trestu ako spravodlivého následku jeho protiprávneho konania, pričom v prípade nespravodlivého trestu k takejto akceptácii trestu zo strany páchatel'a pochopiteľne nemôže dôjsť. Spravodlivosť trestu je tak možné považovať aj za predpoklad prerastania represívneho pôsobenia trestu do pôsobenia výchovného.

42. Po novele trestného zákona už súd pri ukladaní trestu nemusí súd obligatórne prihliadnuť podľa § 38 ods. 2 Trestného zákona na pomer a mieru závažnosti poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností. Zároveň pri určovaní druhu a výmery trestu musí súd v súlade s ustanovením § 34 ods. 4 Trestného zákona prihliadnuť na spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, ako aj na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti jeho nápravy.

K výroku o treste konkrétne pre obžalovaného

43. Krajský súd sa v plnej miere stotožnil s výrokom napadnutého rozsudku ohľadom uloženého trestu a spôsobe jeho výkonu pre obžalovaného.

44. Pokiaľ ide o samotný výrok o treste, obhajoba sa v odvolacích námietkach tomuto výroku nevenovala.

45. Krajský súd poukazuje, že okresný súd pri rozhodovaní o uložení trestu a jeho výmery pre obžalovaného správne nezistil existenciu ani jednej poľahčujúcej okolnosti a taktiež ani jednej priťažujúcej okolnosti u obžalovaného. Na základe uvedených skutočností ukladal trest odňatia slobody vo výmere sedem mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvadsaťštyri mesiacov. Okresný súd správne odôvodnil skutočnosť, že pri ukladaní trestu zohľadnil spôsob spáchania trestného činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce i poľahčujúce okolnosti a tiež osobu obžalovaného, jeho pomery a možnosti jeho nápravy. Aj podľa názoru krajského súdu tak možno od obžalovaného racionálne očakávať, že v prípade uloženia podmieneného trestu odňatia slobody bude účel trestu sledovaný ustanovením § 34 Trestného zákona, tu najmä z hľadiska individuálnej prevencie naplnený.

46. Krajský súd ohľadom podmieneného trestu u obžalovaného uvádza, že na uloženie daného druhu trestu boli splnené všetky zákonné podmienky. Je tomu tak z dôvodu, že okrem závažnosti spáchaného prečinu je potrebné zväžiť aj možnosti nápravy páchatel'a. Práve táto ostatná zákonná podmienka, teda predpoklad možnosti napravenia páchatel'a trestom odňatia slobody nespojeným s jeho výkonom, v prípade obžalovaného podľa názoru krajského súdu splnená je, čo vytvára prekážku pre jeho potrestania nepodmieneným trestom odňatia slobody.

47. Podľa názoru krajského súdu je uložený trest primeraný, nakoľko z povahy veci nemôže byť trest ukladaný na samej dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby. A vo výsledku je aj podľa názoru krajského súdu takto vymeraný trest vzhľadom na osobu obžalovaného a charakter súdnej trestnej činnosti a okolnosti prípadu aj trestom spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň aj morálne odsúdi jeho konanie.

48. Krajský súd sa stotožnil aj názorom okresného súdu ohľadom neukladania alternatívneho trestu pre obžalovaného, pretože tento druh trestu by nevedol k náprave obžalovaného a bol by neprimerane mierny.

49. Takto uložený trest je podľa názoru krajského súdu zákonný, zodpovedajúci kritériám stanoveným v ustanovení § 33a a § 34 Trestného zákona, je tiež primeraný a spravodlivý, obsahujúci v sebe obsahuje prvky tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, vrátane morálneho odsúdenia konania obžalovaného.

K výroku o ochrannom opatrení

50. Krajský súd sa taktiež stotožnil s uložením ochranného opatrenia podľa § 83 ods. 1 písm. g) Trestného zákona a to zhabaním veci – 1 ks kovový kliniec, pretože nebolo možné ukladať trest prepadnutia veci podľa § 60 ods. 4 Trestného zákona. Okresný súd správne uviedol k predmetnej veci,

že nemal bez dôvodných pochybností preukázané, že by táto vec patrila obžalovanému, aj keď danú vec vydal obžalovaný avšak v rámci jeho vyjadrenia k tomuto dôkazu výslovne uviedol, že ten klinec nie je jeho. Krajský súd uvádza, že okresný súd predmetnú skutočnosť správne vyhodnotil, pretože aj keď obžalovaný mohol s vecou disponovať to ešte neznamená, že ju aj vlastnil.

K výroku o náhrade škody

51. Krajský súd uvádza ohľadom výroku o náhrade škody napadnutého rozsudku, že tento výrok o priznaní náhrady škody považuje za zákonný a majúci podklad vo vykonanom dokazovaní. Krajský súd poukazuje, že okresný súd mal v dostatočnej miere vykonaným dokazovaním preukázané, že poškodený, si nárok na náhradu riadne a včas uplatnil a výšku škody mal súd za dostatočne preukázanú. S uvedenou argumentáciou sa krajský súd v plnej miere stotožnil.

Záver

50. S poukazom na vyššie prezentované skutočnosti a právne úvahy dospel krajský súd k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, preto ho postupom podľa § 319 Trestného poriadku na verejnom zasadnutí uznesením zamietol súc toho názoru, že na všetky relevantné odvolacie námietky boli poskytnuté príliehavé odpovede.

51. Toto uznesenie bolo senátom prijaté jednomyseľne (§ 163 ods. 4, § 180 Trestného poriadku).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.